

5. Přispívat církvi na její potřeby.

„Křesťané jsou povinni přispívat na potřeby církve, aby měla prostředky, nutné pro bohoslužby, pro apoštolát, pro charitativní činnost a také pro přiměřené vydržování těch, kdo jí slouží.

Křesťané jsou také povinni usilovat o sociální spravedlnost a ze svých příjmů podporovat chudé, pamětliví příkazu Páně“ (kán. 222 § 1 a 2 CIC)

✠

ZASVĚCENÉ SVÁTKY:

všechny neděle, slavnost Narození Páně a slavnost Matky Boží, Panny Marie.

Církev doporučuje stejně slavit:

Zjevení Páně, Nanebevstoupení Páně, Těla a Krve Páně, Neposkvrněné početí P. Marie, Nanebevzetí P. Marie, sv. Josefa, sv. Petra a Pavla, sv. Cyrila a Metoděje, sv. Václava a Všech svatých.

POSTY:

Popeleční středa a Velký pátek jsou dny přísného postu: zdrženlivosti od masa i újmy v jídle (zdrženlivost od masa zavazuje od 14 let, újma v jídle od 18 do 60 let).

Každý pátek, pokud na něj nepřipadne církevní slavnost, je dnem pokání. Forma pokání je půst od masa nebo jiný kající skutek nebo modlitba.

Celá postní doba je časem kající praxe církve.

Před každým přijímáním Svátosti oltární je eucharistický půst alespoň 1 hod.
(převzato z www.pastorace.cz)

**Uzávěrka pro články do příštího čísla,
(které vyjde nejspíš 25. 9. 2022)
je sobota 17. 9. 2022
Děkujeme redakci**

Další požár v lese...

Aktivní obrana

Ve středu 17. 8. opět někdo zapálil ve farním lese. Díky včasnému upozornění se požár nestačil nerozšířit. Shořelo kolem 200 m² podrostu.

Tváří v tvář zlu – se může zdát – jsme bezmocní. Na rovině přirozené možná, ale v posledku tomu tak není. Co je pro člověka nemožné, pro Boha ne. Je třeba však prosit o pomoc.

Je třeba se modlit: za ukončení zla, za obrácení hříšníků a za ochranu proti útokům nepřátel.

Proto, nejsa farář nenařizují, ale prosím a žádám: **připojte do svých denních modliteb 1x modlitbu Svátý Michaeli archanděli na tento úmysl: za ukončení žhářství a za obrácení hříšníků.**

Děkuji vám P. Marek

ZÁŘIJOVÉ KALENDÁRIUM

Ne 4.9.	10:00 mše sv. MM s pozhánáním žákům a učitelům
Ne 11.9.	Poutní slavnost Narození Panny Marie v zámeckém kostele v Benátkách n Jiz. 10:00 mše sv. zámecký kostel v Benátkách nad Jizerou
Pá 16.9.	Poutní slavnost sv. Ludmily v Dražicích 18:00 mše sv. Dražice n. J.
Ne 25.9.	14:00 „Běh pro varhany“ Sportovně-společenské odpoledne na faře
St 28.9.	Slavnost sv. Václava Půjdeme do Staré Boleslavi pěšky poutí?

Nota Bene: výuka náboženství bude jako obvykle: středa a čtvrtek. Začínáme 14.9.

NOVINY FARNÍ RODINY

občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou

21. neděle v mezidobí

07/2022 (Nº 47)

21. srpna 2022

Magma

Magma je směs roztavených hornin a plynů nacházející se po povrchem Země. Když vystoupí na povrch Země, říkáme mu láva. Oproti lávě (900 – 1100°C při výstupu z vulkánu) je magma nejen žhavější (1300 – 1500°C), ale nachází se pod mnohem větším tlakem (3 – 6 GPa (!)). To se děje v plášti zemské kůry. Teplota v jádru Země je však mnohem vyšší (5100°C). Až jednoho dne jádro Země vychladne a ztuhne, skončí vulkanická činnost, která je jedním z faktorů ovlivňujících atmosféru umožňující život na Zemi. Život na Zemi vyhasne.

I duchovní život můžeme, s trochou nadsázky, vidět jako podobný proces. Jedná se o přenos tepla – lásky, bez níž není život dlouhodobě udržitelný. Nejdůležitější je zdroj – jádro. Tím musí být Bůh – Ježíš Kristus. Jákýkoli jiný přirozený zdroj (milovaný člověk, láska k rodině či vlasti) nemá sílu a trvání. Rychle vychladá. Náš – mnohdy povrchní – život totiž potřebuje být stále zahříván proudem lásky. Abychom se mohli dotýkat zdroje – žhavé lásky Boží, sám Bůh se k nám sklonil a stal se člověkem, abychom se skrze Něj a v Něm mohli s touto láskou-zdrojem spojovat a nespálit se. Žhavé magma – láska Boží je nám skrze křest vlita do srdce a skrze svátosti se živí a obnovuje. Svátou zpovědí se zprůchodňuje příliv další žhavé lásky. Největším zdrojem je však Eucharistie, mše svatá. V ní se dotýkáme zdroje, samotného Boha. Magma Boží lásky pak taví a spaluje vše tuhé a studené, proměňuje srdce kamenná v srdce z masa a uschopňuje milovat láskou nadpřirozenou.

Bez Eucharistie, slunce a žhavého jádra, naše víra chladne a křesťanské společenství se stává pouhým zpěvem lidskosti v moři hluku a nenávisti. Bez doteku žhavé lásky Boží žijeme jen na povrchu, a byť i nadále žijeme z tepla jádra, nejsme s ním bytostně spojeni.

Budme vděční za tento nesmírný dar – Ježíše Krista, který se v Eucharistii stává zdrojem a vrcholem naší víry. Uvědomuji-li si, jak nesmírný dar Eucharistie je, pak bez ní nemohu žít. Nemohu žít, vyznávat Krista a nemít účast na Eucharistii, neúčastnit se mše svaté. Není totiž dokonalejší klanění Bohu, než v (a skrze) Eucharistii. Proto Církev zavazuje věřící k účasti na mši svaté každou neděli (pod těžkým hříchem!). Zpytujeme před začátkem školního roku svědomí: účastním se nedělní mše svaté vždy, když mohu, nebo hledám výmluvy, proč to nejde? Žádné dobro časné nenahradí setkání s živým Kristem.

Váš P. Marek

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, 294 71 Benátky nad Jizerou, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. Marek Miškovský (e-mail: marek.miskovsky@gmail.com, mobil: 724 550 009), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

Svatou zemí se svatým Růžencem – tajemství světa

Pro mnohé z nás jsou tajemství Růžence světa stále velkou neznámou. Mnohým nepřirostly k srdci, a tak se „ten nový světelný“ nemodlí nebo jen v kostele, když jeho modlitbu vede někdo jiný. Přitom v něm papež sv. Jan Pavel II. vyjádřil svou celoživotní filozofii. Tou bylo naprosté odevzdání se Kristu skrze Matku Boží. „Totus Tuus“ – z latiny: „Celý Tvůj“ – jeho papežské heslo. Neznamená to, že by Pannu Marii měl za bohyni. Vůbec ne. Chtěl tím vyjádřit, že skrze tuto novou Evu člověk přichází k Ježíši, jejímu synu a Synu Božímu, Bohočlověku, kterého mohla porodit jediné žena uchráněná poskrvnými prvotním hříchem. Toto heslo je součástí prastaré modlitby, která je připisována sv. Bonaventurovi, italskému františkánskému filozofovi, teologovi a jednomu z nejvýznamnějších představitelů scholastiky, který žil ve 13. století. Podle legendy měl být jako dítě zázračně uzdraven sv. Františkem. Modlitba vyšla v jeho „Psalterium Beatissimae Mariae Virginis“. Později v 17. století modlitbu „oživil“ sv. Ludvík z Montfortu ve své knize „O pravé mariánské úctě“:

*Totus tuus ego sum,
et omnia mea tua sunt,
mi dulcissime Jesu,
per Mariam,
Matrem tuam sanctam.*

Svatý Ludvík z Montfortu ji doporučuje jako krátký každodenní způsob obnovení vztahu k Panně Marii, nebo střelnou modlitbu pro ty, kteří vykonali pobožnost zasvěcení Matce Boží.

Modlitba vyjadřuje úplné a bezpodmínečné odevzdání těla, duše a všech tělesných i duchovních dober Ježíši prostřednictvím Panny Marie, někdy se nazývá „nevolnictvím lásky“.

Přiznejme si ale, že Pán Ježíš není pánem ve feudálním smyslu toho slova. Není pánem na panství plném nevolníků, kteří na něm vykonávají „s láskou“ robotní povinnost. Je Pánem Nebe a Země s velkým „P“ a dobrovolně s láskou se vydal na cestu, prostřednictvím které nám přinesl spásu, a to pro nás nezaslouženě a nabízí nám ji k následování. Na nás je pak svobodné rozhodnutí, zda Jeho pozvání přijmeme či nikoliv. Pokud ho přijmeme, určité povinnosti nás pak čekají. Ale všechny jsou takové, které mají za cíl nás dovést k plnosti života v Kristu a s Kristem. Přesně, jak to řekl hlas Otce, když byl pokřtěn v Jordánu (srov. 1. růžencové tajemství světa): „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte“ (Mt 3,17). Poté se Ježíš vydal rozjímat na poušť a 40 dní ho tam pokoušel ďábel. Poušť kolem řeky Jordán, kde byl Ježíš pokřtěn, je opravdu zrádná a na mnohých místech panují pekelné podmínky celoročně. Ježíšovi k tomu navíc sekundoval sám ďábel, ale On obstál.

Dalo se to očekávat? Podle mne ano, je to přece Boží Syn. Byl počat z Ducha svatého v Neposkrněném těle Panny Marie. Byl i jako člověk bez hříchu. Pouštní pokušení padlého anděla na něj nezabrala. Mohl začít naplno plnit vůli Otce, takže po oněch 40 dnech začalo Jeho

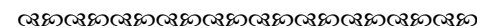
*Jsem celý Tvůj,
a všechno, co mám, je Tvé,
můj nejmilejší Ježíši,
skrze Marii,
Tvou svatou Matku.*

☩ veřejné působení. A jak jinak než zázrakem. Zázrakem pro mnohé přízemením, korespondujícím s „nízkou“ lidskou potřebou – pitím. Ovšem ne ledajakým pitím; pitím na svatbě, což pro tehdejší Židy byla velká životní událost a příležitost k několika denní oslavě a setkáváním se s mnoha lidmi, nejen příbuznými. Dokonce k tomu byly vybudovány speciální stavby. Dalo by se říci svatební restaura-

ce s hotelem (nyní nad archeologickými zbytky této stavby stojí v Káně kostel, kde poutníci provádí obnovu manželských slibů). Nebyla to tedy ani levná záležitost. Proto vše muselo probíhat bezchybně, aby nedošlo k nějakému pohoršení či znevážení pořadajících rodičů novomanželů. Tehdejší židovská společnost uměla lidem v případě selhání „pěkně zatopit“. No, a na té svatbě v Káně Galilejské, kde začalo veřejné působení Pána Ježíše, došlo víno. Rovná se velký průšvih. Bylo potřeba zasáhnout ve prospěch novomanželů a jejich rodičů.

Podle evangelního podání sv. Jana (Jan 2, 1-11) se Pán Ježíš zřejmě nechystal na oně svatbě provést první ze svých zázraků, ale na přímluvu své matky – Panny Marie (mimořádně zřejmě příbuzné pořadajících rodičů), nakonec svůj první veřejný zázrak vykonal. Proměnil vodu ve víno. Zjevil tak svou božskou moc, jak nám říká druhé růžencové tajemství světa.

Po tomto prvním veřejném zázraku Pán Ježíš, Syn Boží „rozjel“ svou pozemskou misi „naplno“, jak bychom řekli současnou mluvou. Po celé Svaté zemi (tehdy Judsko, Galilea, Samařsko, Dekapole a dnes Izrael, Palestina, Sýrie, Jordánsko) hlásal Boží království a vyzýval k pokání, jak se modlíme ve 3. „světelném“ růžencovém tajemství. Přinesl na tento svět světlo nové naděje. Její záblesk pak 3 vyvolení apoštolové mohli vidět při Jeho Proměnění na hoře... *o tom ale zase někdy přistě.* (děd)

Poděkování

Během noci kostelů se bylo možné v jednotlivých kostelech přispět do pokladniček na opravu novobenáteckých varhan. Vybralo se a na účet pro opravu varhan bylo vloženo krásných 7.049 Kč. (Benátky: zámecký kostel (1.866,-), farní kostel (1293,-); Dražice (140,-); Zdětín (1.240,-); Kostelní Hlavno (2.500,-)).

Pán Bůh všem dárcům odplat!

PATERO CÍRKEVNÍCH PŘIKÁZÁNÍ

1. O nedělích a zasvěcených svátcích se účastnit mše svaté a zachovat pracovní klid.

„O nedělích a dalších zasvěcených svátcích jsou věřící vázání povinností účastnit se mše; kromě toho se zdrží práce a činností, které jsou na překážku bohoslužbě a radosti, vlastní dnu Páně, nebo náležitěmu duševnímu i tělesnému zotavení“ (kán. 1247 CIC).

„Povinnost účasti splní, kdo se mše účastní, kdekoliv se koná katolickým obřadem, buď v den svátku, nebo večer předcházejícího dne.

Jestliže z důvodu nedostatku duchovních nebo z jiného závažného důvodu není možná účast na mši, velmi se doporučuje, aby se věřící účastnili bohoslužby slova, jestliže se koná podle předpisů diecézního biskupa ve farním kostele nebo na jiném posvátném místě, nebo aby se věnovali po náležitou dobu modlitbě buď sami, nebo v rodině nebo ve společenství rodin“ (kán. 1248 § 1 a 2 CIC).

2. Vyzpovídat se ze svých hříchů aspoň jednou za rok.

„Každý věřící, jakmile dospěl do věku užívání rozumu, je povinen alespoň jednou za rok upřímně vyznat své těžké hříchy“ (kán. 989 CIC).

3. Přijmout Svátost oltářní aspoň ve velikonoční době.

„Každý věřící je po svém prvním svátém přijímání povinen alespoň jednou za rok přistoupit k svátému přijímání. Toto přijímání je povinen splnit v době velikonoční, pokud je ze spravedlivého důvodu nesplní v jinou dobu během roku“ (kán. 920 § 1 a 2 CIC)

4. Zdržovat se od požívání masa a zachovávat půst újmou ve stanovené dny.

„Pokání zdrženlivosti i újmou se zachovává na Popeleční středu a na Velký pátek, v den utrpení a smrti našeho Pána Ježíše Krista“ (kán. 1251 CIC)